

DE PLAATS DER R. V. B. IN ONZE SAMENLEVING.

Het verbaast mij en waarschijnlijk velen met mij, geneeskundigen en niet-geneeskundigen, dat het mogelijk is, dat er een strijd kan ontstaan tusschen de R. V. B. en den geneeskundigen stand in ons land; dat een instituut, dat slechts zoo kort bestaat, slechts een matig belangrijke en begrensde functie heeft en waarschijnlijk zoo gemakkelijk vervangbaar is als de R. V. B., er kans toe ziet in strijd te komen met den geneeskundigen stand, wier functie in onze samenleving toch zoo oneindig veel belangrijker is en was, reeds langen tijd, voordat de R. V. S. was geboren.

Dat de R. V. B. geschillen heeft met eenige geneeskundigen, wel dat acht ik vooral in onze in sommige opzichten zoo democratischen tijd, zeer natuurlijk. Onze stand heeft haar instellingen om bij dergelijke kwesties als rechter op te treden; hier klopt noch de R. V. B. noch een ander ooit tevergeefs aan.

Het is echter als vaststaand aan te nemen, dat de gewoonten, zooals de geneeskundige stand die in den loop der jaren toepaste en goedkeurde, als goed zijn aan te merken en dat zij passen in hun tijd. Dit werd steeds en kan ook thans gelukkig nog veilig worden aangenomen; indien dit in twijfel getrokken moet worden, welnu, dan is het met de waardigheid van onzen stand gedaan.

Het is daarom opmerkelijk, dat bij de jongste geschillen tusschen de R. V. B. en onzen stand, eerstgenoemde de wenschen van onzen stand eenvoudig zonder opgaaf van redenen negeert en de hare ons zonder meer oplegt. Toont zij daarmee niet een hoogst bedenkelijke zelfoverschatting, een gemis aan kennis der plaats, die zij dient in te nemen, en geeft zij aldus zich zelf niet een testimonium paupertatis?

Ziehier één testimonium paupertatis. Zijn er niet meer? Wat de R. V. B. als staatsinstelling verricht, kunnen ook particuliere bedrijven doen. De regeling der ongevallen in het land- en tuinbouwbedrijf, waar het particulier initiatief de vrije hand heeft, geeft hiervan een voorbeeld, en wel een voorbeeld, dat het veel beter en veel goedkooper kan. Talloos zijn de klachten over de R. V. B., over papieren rompslomp, over zeer onpractisch en zeer traag functioneeren, over willekeur en het niet beantwoorden aan het gestelde doel. Schier elke arts en elke werkgever zal er van kunnen vertellen. Een ingestelde enquête zou naar mijn oordeel zeker de wenschelijkheid van de toelating van het particuliere initiatief naar voren brengen.

Hier is het voornaamste punt genoemd; is de tijd niet aangebroken om te onderzoeken, of het niet juist zou zijn in beginsel het particulier initiatief toe te laten overeenkomstig dit bij het land- en tuinbouwbedrijf is geschied? Dat het een groote verbetering zou brengen, lijkt mij vast te staan.

Het gaat hier om een meer algemeene vraag, die mogelijk ook buiten onzen geneeskundigen kring belangstelling zal ontmoeten.

Vinkeveen, 15 November 1925.

M. A. DE JONG.

GENEESHEEREN CONTRA RIJKSVERZEKERINGSBANK.

Het komt er op aan, in het huidige meeningsverschil te komen tot het klaar besef, dat het voor ons gaat om twee zeer belangrijke dingen.

In de eerste plaats te beseffen, dat de in het tarief belichaamde poging, om op de dokters geld te besparen, niet een toevallig op zichzelfstaand ding is, maar een schakel in den keten van bezuinigingsmaatregelen, die sinds 1920 alle loontrekkenden ondergaan, en die ook voor onzen stand door andere gevolgd zal worden. De kracht, waarmee wij dezen op ons gerichten bezuinigingsmaatregel weten af te wijzen, zal niet alleen voor de R. V. B., maar ook voor de regeering, voor andere openbare lichamen en voor de ziekenfondsen een maatstaf wezen, tot hoever zij in de naaste toekomst met ons zullen probeeren te gaan.

In de tweede plaats te begrijpen, dat, hoezeer ook bij de geneesheeren de vragen van ethischen aard en prestige mogelijk belangrijker gevonden worden, dan de geldelijke, er bij de R. V. B. achter haar strijd met ons om de eerstgenoemde kwestie